

til Fod. „Hvor falder det Dem ind at nævne Hr. Hansted i denne Sammenhæng? De vil dog vel ikke beskyldte Hr. Pastor Hansted for at begaa Skamløsheder? . . . Naa, tal ud og forklar Dem, Menneske!“ brølede han med ét og stampede med Foden.

Hr. Johansen vred sig som en Orm i Klemme. Det havde ganske vist været hans Plan at bortlede mulig Opmærksomhed fra den Uregelmæssighed, hvori han selv var bleven indviklet, ved at benytte sig af det lille Indblik i Kapellanens Privatliv, som Tilfældet den foregaaende Aften havde skænket ham. Men han havde blot haft til Hensigt foreløbigt at bibringe Provsten en lille Mistanke til Kapellanen, ikke at optræde som egentlig Angiver.

Nu sad han imidlertid fast i Saksen og forstod, at han gjorde vel i at overgive Hr. Hansted paa Naade og Unaade. Han rettede sig i Vejret, skruede Halsen frem med en Bevægelse, som om han sank sin sidste Betænkelighed, og sagde:

„Ja, jeg tilstaar . . . jeg mener virkelig, at det ikke er noget godt Eksempel at give Menigheden, naar Hr. Kapellan Hansted kan træffes sent om Aftenen paa et ensomt Sted i særdeles øm Berøring med en af Egnens unge Piger.“

Provst Tønnesens Ansigt blev askegraat. Han